

Nu-l insulta pe Iuda!!

În cei aproape 60 de ani petrecuți pe această lume, am avut ghinionul să întâlnesc diverși trădători — unii dintre ei fiind chiar trădători de seamă, care au fost foarte aproape de a-și atinge scopul. Toți se ascundeau în spatele unei măști de bunătate — așa-zisi prieteni, creștini autoprocamați, unii bine versați în Biblie — toți pretinzând că sunt chinuiți de viață și alte povești melodramatice. Și, în adâncul sufletului, era mereu același lucru: exploatare, de obicei de natură financiară. Ca niște paraziți care se năpustesc să-ți sugă sângele, sau oameni mărunți pierduți în ei înșiși — majoritatea narcisisti cu idei grandioase despre ei înșiși, dar fără nicio legătură cu realitatea. Scuze și alte lucruri de genul acesta sunt de mult uitate din vocabularul lor. Odată ce îi descoperi — și îi vei descoperi, deoarece la un moment dat își pierde autocontrolul în exploatarea lor tăcută și își dezvăluie adevărata față — ei trec mai departe fără remușcări către următoarea lor victimă. Oamenii îi numesc Iuda. Și aici vreau să fac o pauză, pentru că cred că îi facem acestei figuri — Iuda — o nedreptate. Da, Iuda a trădat. L-a trădat pe cel mai pur suflet care a pășit vreodată pe acest pământ. Pe Cel care l-a ales dintre mulți alții și l-a așezat în cercul restrâns al celor 12 ucenici. Pe Cel care i-a permis să-L vadă înviind morții, deschizând ochii celor orbi din naștere, dându-le leproșilor pielea unor copilași și oferindu-le celor cu dizabilități bucuria de a merge. Pe Cel care i-a dat și lui această putere — și l-a lăsat să săvârșească el însuși aceste minuni! Hristos l-a chemat pe Iuda să fie apostol! Dar Iuda l-a trădat — și l-a trădat pentru bani. Iuda era un iubitor de bani și un hoț mărunț. Exact ca și hoții mărunți pe care i-am cunoscut, care se apropie întotdeauna de oameni cu o fațadă prietenoasă. L-a iubit Iuda pe Hristos? Cu siguranță, L-a iubit într-o oarecare măsură. Dar a iubit și banii. „Ce-mi veți da ca să vi-L predau?”, i-a întrebat pe marii preoți, care, fără ezitare, au fost de acord cu 30 de arginți, ceea ce era o sumă considerabilă — jumătate din salariul pe un an la acea vreme. A uitat minunile, a uitat ideile, a uitat dragostea sa pentru Hristos. Sau, mai degrabă, nu a uitat-o. A dovedit că era o dragoste falsă. Cele treizeci de arginți au transformat-o într-o iubire falsă.

Aceștia au cântărit mai mult pe balanță. Va veni vremea când iubirea pentru Hristos va fi cântărită. Ceva este pus pe cealaltă parte — pentru Iuda, au fost treizeci de arginți; pentru alții, altceva, fie că este de natură financiară sau nu. Și atunci iubirea pentru Hristos se dovedește a fi lipsită, ușoară, falsă. „Mene, Tekel, Peres”, așa cum a scris mâna lui Dumnezeu lui Belșațar. „Ai fost cântărit în balanță și ai fost găsit lipsit” (Daniel 5:25). Așa se întâmplă și cu diverșii trădători pe care i-am întâlnit. Poate că nici ei nu știu că vor trăda. Poate că se consideră prietenii tăi și prietenii lui Hristos. Dar când cele treizeci de arginți sunt dezvăluite, ei le ascund cu bucurie în piept și te trimit la cruce. Dar aici se oprește comparația cu Iuda. Pentru că, de îndată ce Iuda a văzut că Hristos era dus să fie răstignit, și-a pierdut cumpătul. Nu se aștepta la asta. Conștiința lui a început să-l chinuiască. Și-a dat seama ce făcuse. A alergat la templu și a aruncat monedele de argint chiar în fața marilor preoți! „Am păcătuit trădând sânge nevinovat!”, a strigat el (Matei 27:4)!! Iuda s-a pocăit!! Scriptura spune asta foarte clar, și totuși toată lumea s-a apucat să ne explice de ce „pocăința” și „remușcarea” sunt diferite, spun ei. Poate că remușcarea lui Iuda nu se potrivește în narațiunea pe care au construit-o ei. Trădătorul — la fel ca trădătorii din zilele noastre — nu-și regretă faptele. El nu aruncă monedele de argint. Rămâne un trădător și un cinic până la capăt. Și asta fac mulți trădători astăzi. Rămân trădători până la capăt. Și-au hrănit ego-urile într-o asemenea măsură încât conștiința lor a devenit amorțită, inexistentă. Ca niște animale insensibile, trec la următoarea victimă. Dar Iuda nu a făcut asta. Iuda nu a trecut la următoarea victimă. S-a gândit la ce s-a întâmplat. A făcut pași spre pocăință. Și-a mărturisit păcatul. „Am păcătuit”, a spus el. „Am trădat sânge nevinovat!” A luat banii — monedele de argint ale trădării — și le-a aruncat în fața lor. Iuda s-a pocăit. Dar nu a putut suporta ceea ce făcuse, așa că a luat o frânghie și s-a spânzurat. Iuda avea conștiință. A plătit de bunăvoie pentru trădarea sa cu propria viață. Dar nu a ajutat la nimic. Mă întreb oare dacă Iuda a fost mântuit? Întreaga literatură creștină s-a năpustit asupra lui, concentrându-se pe fapta atroce a trădării lui Hristos. Dar Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoașterea adevărului (1 Timotei 2:4). Așadar,

vom vedea în acea zi ce s-a întâmplat cu Iuda. Dar el s-a pocăit și a arătat-o nu cu cuvinte, ci cu fapte. Punga cu monede de argint nu se afla în sânul lui. El o returnase. Chiar și spânzurarea lui a fost un act de ispășire. Să plătească cu viața pentru răul pe care îl făcuse. Așadar, să nu-l comparăm pe Iuda cu diverșii trădători nepocăiți care își poartă monedele de argint în piept, le numără una câte una în fiecare zi și zâmbesc satisfăcuți la „realizările” lor. Lui Iuda nici măcar nu i-ar fi trecut asta prin minte. Așadar, ei sunt mult mai răi decât el.

Având în vedere ravagiile pe care le aduce în viața cuiva întâlnirea cu un trădător, cum au ajuns acești trădători în calea mea – și poate și în a ta? Din întâmplare? Cine știe. Dar Hristos Însuși l-a ales pe Iuda, un trădător. Știa El de la început că acesta îl va trăda? Ai putea spune: „Oare Dumnezeu nu știe totul?” Da, știe, dar El le oferă tuturor oamenilor șanse, iar, în ultimă instanță, persoana respectivă este cea care decide ce cale să urmeze. El l-a ales pe Iuda deși știa cine era acesta și cât de rău era inima lui, lucru care urma să iasă la iveală într-o zi. Cu toate acestea, i-a dat această șansă. Nu era inevitabil ca Iuda să-L trădeze. Hristos nu a vrut ca acesta să-L trădeze. L-ar fi răstignit chiar și fără trădarea lui Iuda. Ar fi fost găsit altcineva — cineva care nu făcea parte din cercul restrâns al celor pe care Hristos îi alesese unul câte unul — iar acea persoană L-ar fi predat. Hristos l-a ales personal pe Iuda să-L fie aproape. L-a încredințat punga cu bani, chiar dacă știa că acesta fura. Și totuși nu i-a spus nimic. Poate că S-a gândit: „S-ar putea să se pocăiască. Hai să-i mai dau o șansă.” El cunoștea viclenia inimii lui; îi cunoștea trecutul – oamenii nu devin hoți peste noapte –, dar l-a luat aproape de El. A recunoscut dragostea pe care acest om o avea pentru El și poate a sperat că această dragoste se va întări și că cele treizeci de arginți nu vor reuși să o răstoarne. De aceea i-a dat șanse. Și asta face Hristos pentru mulți trădători, și poate a făcut-o prin mine și prin tine: le dă șanse. Șanse de a nu deveni trădători. Șanse pentru iubire. Șanse de a-și lăsa trecutul întunecat în urmă. De a o lua de la capăt. Unii ar putea profita de această șansă. Alții, însă, rămân credincioși atâta timp cât ispita – cele treizeci de arginți – nu a apărut. Imediat ce apare acea ispită, ei pun mâna pe cele treizeci de arginți și își vând credința –

sau, mai bine zis, o transformă într-o falsificare. Sper că într-o zi vor găsi pocăința, chiar dacă au luat deja cele treizeci de arginți și nu le mai pot înapoia. Dumnezeu îi acceptă pe toți cei care se pocăiesc. El nu va închide niciodată ușa în fața unei persoane cu adevărat pocăite. Dar, în cele din urmă, nisipul din clepsidră se termină, iar sfârșitul vine. Și atunci nu mai este loc pentru pocăință. Cât despre cei care au fost trădați, ei ar trebui să găsească mângâiere în faptul că au împlinit voia lui Dumnezeu — au acționat cu credincioșie, cu iubire și compasiune, în conformitate cu principiile lor și cu principiile Evangheliei, chiar și față de oameni care nu meritau acest lucru — iar aceasta va avea o răsplată mare în Ziua aceea, Ziua despre care este scris: „Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor; nu va mai fi moarte, nici durere, nici plâns. Nu va mai fi durere, căci lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 21:4)